

גזית

עלון

קיבוץ גזית, עלון מספר 1328, 11.12.2015

צילום: עמי פורת

חנוכה שמח לכולם!

סכום ישיבת הנהלת קיבוץ והנהלת קהילה - 09.11.15

נוכחים – ברכה סלע, כרמית מאיר, סיטו ספרן, שחר רותם, אסתר לבנון, איתי סורוקה, ליטל מטה, אלה הרשקוביץ, טלי אלון, רחל ערבה, עומרי סאאל, נעה דוד.
מוזמנים – רון ליברמן – מנהל קהילה שיקומית "חירם" בהרדוף, איל זיגלמן – רכז פיתוח פרויקטים ב"חירם", יעל ברוך – רכזת סל בריאות הנפש מחוז חיפה.

המפגש התקיים בעקבות פנייתו של רון אל הקיבוץ לבדיקת אפשרות להקמת שלוחה בגזית למרכז "חירם" שבהרדוף. מרכז "חירם" הוא מרכז שיקומי לתשושי נפש צעירים שמטרתו לשקמם ולשלבם בשגרת החיים.

הפנייה לגזית באה מתוך תפיסה המייחסת חשיבות רבה לתהליך השיקום כשהוא נעשה בתוך סביבה קהילתית. בבדיקה ראשונית שעשינו עומרי, איציק ואני ראינו שניתן למצוא מקום (פיזי) מתאים להקמת מרכז שכזה, ולכן ביקשנו מרון להציג את פנייתו, ולקיים דיון ראשוני בפורום ההנהלות. בפגישה סיפרו המוזמנים על הרדוף, ישוב בו קמו שלושה מיזמים חברתיים שונים העוסקים בשיקום, טיפול וריפוי לאוכלוסייה עם צרכים מיוחדים.

"חירם" הוא אחד מהשלושה. לתפיסתם חוסנו של הישוב הוא בהיותו קהילה אחת שמהווה בית לשלוש קהילות עם צרכים מיוחדים.

מרכז "חירם" הוקם בשנת 2001 וגדל והתרחב עם השנים, כשהיום כבר לא ניתן להגדיל את המקום.

בשל גישתו המיוחדת של ההוסטל, הביקוש להגיע אליו עולה על האפשרות לקליטה, ונוצר צורך גדול להתרחב ע"י הקמת סניף נוסף בישוב אחר.

בפגישה שאלו החברים שאלות ועלו מספר נושאים לשיחה כמו: מהן הדרישות מהקהילה, מה הקשיים שצפויים, האם גזית מתאים לדרישות "חירם"?

נאמר ע"י רון כי הוא מתקשה להגדיר קושי מיוחד, וכי לשיטתו עם העבודה עולים קשיים כדי שנמצא להם פתרון. בנוסף עלה נושא המשרות שדורש מרכז שכזה בתחומים שונים, כשברור שלחברי גזית תהיה עדיפות.

רון הדגיש את מקומה של הקהילה, כשהיא מביאה את מה שהיא ומה שיש בה, ולכן מרכז בגזית יהיה מעט שונה מהמרכז שבהרדוף.

הוא ציין את מקומו של חדר האוכל, החגים, ומקומם של לימוד ועיסוק באומנויות שונות ע"י המטופלים.

נאמר עוד כי בשנים האחרונות עסוק הקיבוץ בעצמו ויתכן שהגיע הרגע להיפתח כלפי חוץ, לתרום (ובכך גם לקבל).

סוכם שיש לגבש צוות מתוך הקיבוץ של אנשים הרואים עצמם רתומים לנושא, מאמינים בו, ומייחסים לו חשיבות ובהמשך להגיע אתם ועם חברי ההנהלות לסיור ב"חירם" להתרשמות. כשהנושא יבשיל הוא יגיע לשיחת הקיבוץ.

נעה דוד

אנו מתקרבים בצעדי ענק לסופה של שנה, ולתחילתה של שנה קלנדרית חדשה המביאה עמה הצעה לשינוי וחדידוש.

בחודש הקרוב כל אחד מאתנו יגיע לקלפי,

כדי להצביע על משהו שמאוד, ואולי נכון יהיה לומר "הכי", קרוב אליו – אורח החיים שברצוננו לאמץ בגזית.

לאחר תקופה ארוכה מאוד של לבטים וויכוחים,

שסופם בהסכמות על דרך החיים עליה ממליץ צוות ההסכמות, מציג הצוות את מסקנותיו והמלצותיו לאישור הקיבוץ.

כמו בכל שינוי, גם השינוי הזה מלווה חשש, כמו גם תקווה לצמיחה והתחדשות.

באופן אישי, כאדם שהיה חלק מהתהליך מתחילתו ועד סופו, אני סמוך ובטוח כי ההסדר המוצע הוא הסדר מיטיב עם החברים, הוגן ומתחשב, אשר יניח יסודות מצוינים להמשך הקיום והצמיחה של הקיבוץ לשנים קדימה.

גם לי, כמו לכולם, קיימות חששות, אבל מהיכרותי עם הקיבוץ וחבריו, שהם שותפיי לחיים בקהילה הזו, אני יודע כי אנחנו יוצאים לדרך הזו יחד, וסומך על כך שנדאג לנווט את דרכינו טוב ונכון, לפחות כמו שעשינו עד כה.

תהליך השינוי, בין אם אנו בקיאים בפרטי ההסדר כולם, ובין אם לא, הוא תהליך שדורש מכל אחד מאתנו להאמין בסובבים אותו ובמוסדות הקיבוץ המנהלים אותו, כי מטרת כולם כנה וטובה.

אני מסתכל סביבי, בשותפים שלי המובילים את הקיבוץ היום, השותפים בצוות ההיגוי ובצוותים השונים, ובחברי הקיבוץ כולם ואומר – אני בוטח בכם, ומקווה שאתם בוטחים באותה מידה גם בי.

אנו נשתנה, אבל נמשיך לקיים ואף נטפח ונצמיח קהילה עשירה, בריאה וטובה, שתגרום לכולנו להתגאות בה.

בסופו של יום הכל תלוי בנו.

עמרי סאאל - מנהל קהילה קיבוץ גזית

טור פותח כרמית רזיאל מאיר

אלי בראל

בוקי אלעזר

בן בר-שדה

קלרה שורר

אחרי שליוותה את העלון (ואותי) מאז התחלתי לערוך אותו, סיימה אילנה את עבודתה בעיצוב הגרפי של העלון. אני רוצה להודות לאילנה על הסבלנות, הכישרון והידע בגרפיקה שחלקה איתי בנדיבות רבה. מאחלת לך הצלחה גדולה בהמשך.

העיצוב הגרפי של העלון עבר לידי האמונות של ניב מ"נעם משרד פרסום" שמדפיס ומלווה את העלון.

ובעלון הפעם:

דיווחים של בעלי תפקידים והודעות

סיכום שנת פעילות של צוות הבריאות-רווחה על תחומיו השונים.

אני מזמינה ענפים וועדות נוספות לסכם את השנה ולפרסם את הסיכומים.

חלק נרחב בעלון מוקדש לשלב לקראת ההצבעה על מודל גזית החדש.

חברי צוות ההיגוי נענו להזמנה, וכתבו על התהליך מהזווית האישית שלהם. המאמרים בכוונה לא ארוכים ומשקפים את עמדתו האישית של הכותב. אני רוצה להודות לרבקה על הסיוע הרב ביצירת אוסף המאמרים הזה, ולחברי הצוות על שיתוף הפעולה.

תמונת השער של החלמוניות בהר תבור צולמה על ידי עמי פורת, וכאן בעמוד מצורפות תמונות נוספות של פריחת החלמוניות ששלחו אלי בראל, בוקי, בן בר שדה וקלרה. תודה לכם על ההענות לאתגר חיפוש וצילום החלמוניות!

קיר חדר האוכל שנחשף השבוע גם הוא בעלון עם הסבר על דרך יצירתו וההקמה שלו.

הטורים הקבועים מצורפים גם הם.

טור הסיר לשבת של שילי יצא לחופשה ארוכה, אני מודה לשילי על כל הטורים שבישלה וכתבה, ומזמינה כותב / כותבת חדשים הרוצים לכתוב את הטור ליצור איתי קשר.

חג חנוכה שמח מלא באור, שמחה (ושמן...)

שבת שלום וקריאה נעימה

כרמית רזיאל מאיר

עורכת: כרמית רזיאל מאיר

ס. עורכת: תמר דרייבלט (קמינצ'יק)

גרפיקה: נעם-משרד פרסום.

מייל: alon.k.gazit@gmail.com

ת.ד: 265

אחרי הפסקה של שישה שבועות נשוב להתכנס במועדון לחבר לקונצרט במסגרת הסדרה הקאמרית שלנו. הפעם אנחנו עומדים לארח את **"רביעיית הבארוק הים תיכונית" (איטליה – ישראל)** הרכב ייחודי של ארבעה אומנים, שניים מאיטליה ושניים מישראל, אשר מתמחים במוסיקה עתיקה בכלים מקוריים: דרורה ברוק (ישראל) חליליות ג'ורג'יו מטיאולי (איטליה) – חליליות אלסנדר ואנדריאני (איטליה) – צ'לו-בארוק מרינה מינקין (ישראל) – צ'מבלו

ההרכב מגיע אלינו במסגרת סיור קונצרטים בישראל-איטליה-יפן, תחת הכותרת "לה פוליה – מוסיקה בטעם איטלקי"

הם ישמיעו לנו מוסיקה וירטואוזית מהמאות ה-18/17 מאיטליה ומחוצה לה. מיצירות: ויאלדי, פרסקובלדי, סמרטיני, באך, הנדל, ברטיוקסטלו. התכנית המרתקת הזאת כוללת את היצירות הגדולות והחשובות שהולחנו להרכב של טריו-סונטות בבארוק האיטלקי המוקדם והמאוחר, לצד יצירות של מלחינים שהושפעו מהתבניות האיטלקיות. הקונצרט מזמין את הקהל למסע גדוש טעמים וריחות במוסיקה הקומוניקטיבית שהולחנה באותה תקופה, בכלים מקוריים ועם טמפרמנטים תיכוניים-איטלקיים מובהקים. מילים אחדות על האמנים:

דרורה ברוק - מופיעה בארץ ובחו"ל כסולנית ובהרכבים קאמרליים. ביצעה מעל 80 בכורות עולמיות של יצירות שהולחנו במיוחד עבורה. ערכה סיורי קונצרטים בכל רחבי העולם. מופיעה עם תזמורות רבות ומקליטה עבור "קול המוסיקה" באופן קבוע. מלמדת באקדמיה למוסיקה בירושלים ומנהלת את המחלקה למוסיקה עתיקה בקונסרבטוריון הישראלי למוסיקה. **ג'ורג'יו מטיאולי** - בעל תארים (בהצטיינות) בנגינה בחליליות, בצ'לו, במוסיקה קאמרית ובהיסטוריה של המוסיקה המערבית. משתתף בהרכבים שונים ומופיע ברחבי העולם. הוציא לאור שורה של תקליטורים, שזוכים להצלחה רבה. הוא מופיע בהרכבים שונים כסולן חליליות וכצלן מודרני ברביעיות מיתרים. הוא מנהל פסטיבלים למוסיקה עתיקה, משמש כפרופסור לחליליות ומנצח על תזמורת הבארוק של האקדמיה alliuqA. **אלסנדר ואנדריאני** - אחד מנגני הצ'לו-בארוק הבכירים באיטליה. מופיע רבות כסולן וכנגן בהרכבים קאמרליים באולמות קונצרטים בכל רחבי העולם. הוא בוגר האקדמיה ע"ש ורדי בטורינו. משמש פרופסור לצ'לו באחת האקדמיות הנחשבות באיטליה. התמחה בנגינת צ'לו מודרני, צ'לו בארוק ומוסיקה קאמרית. גם הוא הקליט שורה של דיסקים מצליחים. **ד"ר מרינה מינקין** - מחזיקה בתארים בביצוע בפסנתר ובצ'מבלו, אותם השלימה באוניברסיטת בוסטון ובאקדמיה למוסיקה בירושלים. היא המייסדת והמנהלת האמנותית של אנסמבל, בו חברים מוסיקאים הן מישראל והן מארה"ב, המתמחים בכלים היסטוריים. הופיעה בפסטיבלים למוסיקה קאמרית, והקליטה עד כה עבור תחנות רדיו בארץ ובחו"ל. מלמדת צ'מבלו וביצוע של מוסיקת בארוק בקונסרבטוריון הישראלי למוסיקה בתל-אביב ובמרכז לאמנויות בעמק יזרעאל. **מובטח לנו קונצרט מקסים ומהנה, שחבל להחמיץ, והוא מתאים לכולם!**

יום חמישי – 24.12.15 בשעה 20:30 במועדון לחבר בהפסקה - משקה ומאפה
בשם צוות הקונצרטים - מיכל ק.

תהליך התביעה לקבלת קצבת זקנה מהביטוח הלאומי
כאשר חבר או חברה מגיעים לגיל פרישה: גברים גיל 76, נשים אחרי גיל 26 (משתנה על פי תאריך הלידה). הביטוח הלאומי מתחיל לשלוח טופס תביעה לקצבת זקנה סמוך ליום ההולדת.

מתי כדאי לדחות את הגשת התביעה?

1. כאשר ממשיכים לעבוד יותר מ-24 שעות שבועיות כעובד פנים בקיבוץ.
 2. כאשר משתכרים מעל 5,278 ₪ כעובד חוץ.
- כאשר הדחייה מוצדקת על פי הקריטריונים הללו של הביטוח הלאומי, החברים יקבלו על כל שנת דחייה - 5% תוספת בסכום הקצבה החודשית העתידית. כאשר מפסיקים לעבוד או מצמצמים את היקף העבודה מתחת למה שצוין אין הצדקה לדחייה. הביטוח הלאומי אינו משלם את התוספת של - 5% כאשר לא מגישים תביעה ללא הצדקה. מה גם שבמועד הגשת התביעה ישלם רטרואקטיבית קצבת זקנה עבור שנה אחת בלבד גם אם החברה/ה היו זכאים על פי הכנסותיהם להתחיל לקבל קצבה לפני כן.

במועד הגשת התביעה הביטוח הלאומי דורש לצרף דוחות עבודה או תלושי משכורת של עובדי חוץ ועל פיהם קובע את הזכאות לקצבה.

אחרי שהביטוח הלאומי אישר את הקצבה ניתן להמשיך לעבוד בהיקף מצומצם: עד 24 שעות שבועיות או במשכורת חודשית שאינה עולה על 5,278 ₪.

כאשר מגיעים לגיל מוחלט (גברים 70, נשים אחרי גיל 65 ומעלה, על פי תאריך לידה) ועד אז לא הוגשה תביעה לקצבת זקנה, הביטוח הלאומי שולח מכתב ובו מסביר שמתאריך זה ניתן לקבל את קצבת הזקנה ללא קשר להיקף העבודה, אך יחד עם זאת יבקש הוכחות שעד לתאריך זה הייתה הצדקה לדחייה על מנת לחשב את תוספת ה-5% על כל שנה.

מכיוון שהנושא מורכב החברים והחברות המקבלים מכתבים מהביטוח הלאומי מוזמנים לפנות לעליזה ולהתייעץ על מנת לבדוק ביחד את זכאותם.

טלפון בהנהלת החשבונות: 8764
נייד: 050-5924108

מידע נוסף ניתן לקרוא באתר: "כל זכות"
<http://www.kolzchut.org.il/he/>

אמר מהאפרה!

**בבקשה לא להביא בגדים
לא מסומנים לתיקון.
בגד ללא סימון לא יתוקן.**

**תודה
נעמי גרוסמן**

מנהלת הינוך

• אסתר לבנון - מורדוך

- לקיים קשר אישי, שיחות והתעניינות בכל ילד וילדה שמגיעים
- בהדרגה צריכות להיות דמויות להזדהות, ולכן מומלץ גם
מדריך בחור.
- צוות יציב ככל האפשר שיש בו עבודת צוות, אחריות הדדית,
מנהיגות, והשלמה הדדית.
- קשר הדוק וקרוב בין מדריך/ה וחניך/ה. צריך שיהיה חיבור
רגשי טוב.
- יש לשים דגש על טיפוח ערכים משמעותיים כמו כבוד הדדי,
תקשורת נכונה ומיטבית (גם בין הצוות לילדים וגם בינם לבין
עצמם) ויש לטפח גם חשיבה עצמאית.
- יש לשפר את ראיית הילד במרכז. שיתוף של הילדים ותקשור
של הדברים המתרחשים.
- יש להפוך את חברת הילדים למקום שהילדים נחים בו, נהנים
בו ולא מקום שעיקרו קושי והתמודדויות.
- יש לשפר את התקשורת בין ההורים והמערכת. צריך כלים
חדשים להעביר להורים את מה שהילדים חווים.
- יש לשפר את תחושת הביטחון של הילדים וההורים, מכל
הבחינות.
- לבחון היטב את סוגיית השמירה על גבולות.
- לשפר את החזות של הבתים, ולשתף את הילדים הן בשיפור
והן בשמירה על האסתטיקה של הבית.
- להגביר את האטרקטיביות של הבתים כדי שילדים יגבר
הרצון לבוא.
- יש לחתור לניצול המיטבי של ימי שישי.
- לשפר את האווירה בין הילדים מבחינת הטונים, דרכי השיח,
ופתרון הקונפליקטים.
- תמיכת המערכת להקמת ב"ס מקומי בבית, עשויה להפוך
את ההשות יותר אטרקטיבית.
- יש לשפר את נושא החיבור לסביבה: טיולים לנחל תבור, קשר
עם כפר מאסר וכו'. וגם קשר של תרומה לחברה עם ארגונים
חברתיים.
- יש לבחון התגמשות בפורמאט. יש לבחון התאמות לאוכלוסיה
גדולה ומגוונת עם צרכים שונים.
- שיהיו פתרונות יצירתיים וחשיבה על כל ילד.
- שיפור עבודת הצוות בין ההורים למדריכים. שתהיה יותר
תחושה של איך משפרים יחד ולא למה הצוות לא בסדר.
- יש לשפר את רמת האמון של ההורים במערכת, מתוך הדדיות
ולא מתוך ציפיות חדצדדיות.
- להימנע משימוש בטלוויזיה
- ארגון קצת יותר מוקפד של החופשות. כי נבנות תכניות יפות
אך לא תמיד עומדים בהן ולעתים יתר מדי זמן חופשי.
נשמעה אמירה כללית, שיש חשיבות רבה לשמירה על הייחוד
של החינוך החברתי/קהילתי של הקיבוץ על ערכיו ומרכיביו
השונים, ויחד עם זאת יש כר נרחב לשיפור וטיפוח ובחינת
שינויים, ומאמינים שיש רצון ונכונות במערכת ליישם את
המבוקש ככל האפשר, ולפי הניתן.
הסיכום של המפגש, עבר לקלאודיה, מנהלת החינוך. ובאחריות
מערכת החינוך לטפל בנושאים שעלו ולעדכן את ההורים בכל
הנעשה. מערכת החינוך תבחר כיצד להתמודד עם האתגרים
ובמידת הצורך תגייס הורים לקדם את הנושאים שבהם נדרשת
עזרת ההורים.
מספר חברות וחבר, ששמותיהם מופיעים להלן, בחרו
להוביל תחומי עניין לבדיקה ולפעילות. מי שמעוניין/ת לקחת
חלק מוזמן/ת לפנות למובילות, או לקדם רעיונות אחרים.
צוות חשיבה מוזמנים להביא בפני קלאודיה ו/או אסתר את
הצעותיהם.
טלי ג.ס - תחום הגינון
נעמי ש. וענת י.ב. - גמישות המערכת
עית - חיבור לעשייה עם עמותות
הדר א.ש. - הילי כ - חיבור לסביבה ולקהילה.
אלעד - צוות חשיבה בנושא גישור.

סיכום מפגש השולחנות העגולים על החינוך החברתי-קהילתי
(הבלתי פורמאלי) בגזית
המפגש התקיים ביום ד' 11.11.15, באחריות מנהלת החינוך
הציבורית. הצוות המארגן: אגי, קלאודיה, חגי, הילי, אסתר.
במפגש השתתפו כ-30 חברים וחברות.
התקיימו 3 שולחנות, ובהנחיה עסקו: שרית נ, טלי ג.ס. והילה
יוסף (מקבוצ דליה).
עוזי, המלווה של מערכת החינוך, ומי שליווה את תהליך הכנת
השאלונים, נכח כצופה.
לאחר פתיחה בה הוצג התהליך עד להתכנסות במפגש
השולחנות העגולים, והוצגו החזון, הרציונאל, וכמה מעקרונות
הבסיס של החינוך הבלתי פורמאלי, התפזרו הנוכחים/ות לשיח
סביב השולחנות.
מבנה השיח היה 2 סבבים כדיונים על 2 שאלות מפתח: מה
חשוב וראוי לשמר, ומה צריך לשפר או לשנות, בהקשר לחינוך
החברתי/קהילתי. והורים התבקשו גם לציין מוכנות להוביל
תחומי עניין.
בתום שעה של דיונים, התכנסה שוב המליאה ורושמות הדיון
הציגו את עיקרי הדברים שעלו בקבוצות.
**באופן כולל, ניתן לומר שההערות בשני הסבבים ניתנות
לחלוקה למספר קטגוריות:**
1. אפיוני הצוות החינוכי והציפיות ממנו.
2. התקשורת בין הורים ומערכת החינוך.
3. התכנים החינוכיים והחברתיים והאסתטיים.
4. קשר בין הילדים והחוץ-הטבע, הקהילה, החברה.
5. התייחסות לבחינת המבנה הארגוני של החינוך הבלתי
פורמאלי.
להלן סיכום של הערות שנרשמו במסגרת השיח בקבוצות:
(בסבבים היו כמובן חזרות על אמירות דומות ולא נלאה עם
חזרות על כל האמירות המפורטות, אך לא תישמט אף הערה
שהתייחסה לנושא שלא הועלה גם על ידי אחרים)
לשאלה: מה נרצה לשמר ולהמשיך לטפח?
- חשוב לשמור שתמשיך להתקיים מסגרת של חברת הילדים
ושל הנעורים.
- שהחינוך ימשיך להיות בראש מעינין של ההנהלות
- להמשיך לטפח משהו שהתחיל לאחרונה: חשיבה יותר
פתוחה.
- לשמר את המסורות שהתפתחו לגבי מחנות, קייטנה, חגים,
השתתפות בתוך הקהילה
- לשמר בנעורים את הקשר בין הנערים/ות לבין ענפי הקיבוץ
בעבודה תוך שיפורים נדרשים
- חשוב מסגרת של מפגש לילדים ויצירת קבוצת "שווים"
שפעמים רבות הופכת לחברות לחיים.
- לשמר ולשפר את החשיבות של תקשורת בין המערכת לבין
ההורים.
- לשמר את התפיסה הקיבוצית שהחינוך הוא אחד מערכי
הליבה של הקיבוץ, ומשקיעים במקום ובמשאבים.
- לשמר את החיבור של הילדים למקום הפיזי של הקיבוץ, על
מרכיביו וסביבותיו. מטפח שייכות.
- חשוב שתישאר מסגרת עם פעילויות חברתיות שהן אחרות
מביה"ס או מחוגים ספציפיים.
- יש לשמר את הבלתי אמצעיות של המערכת, אותנטיות
של קשר לילדים, כוונות להכיל צרכים שונים (השגחה, תיווך,
איפסור בחירות)
- המפגש בין גילאים שונים מאפשר התנסויות חברתיות.
- יש לשמר את הרעיון של מקבצי גילים שונים, עם הפרדה
כשהפער לא מתאים, ועם פעילויות מתאמות.
- יש לשמר ולשפר את ההשקעה בתכניות המגוונות לחופשות.
לשאלה: מה נרצה לשפר?
- לשפר מאד את המוטיבציה של הצוות

בית העובד:

הדבר הכי משמעותי שקרה בבית העובד במהלך השנה האחרונה הוא שיפוץ שנתן לחלל הכניסה למקום מראה של חדר ישיבות מכובד.

מספר גורמים חברו ליישום החלום שהתגשם: אפרת מנהלת הרווחה, עמרי מנהל הקהילה ותרומה של המפעל בקניית כסאות נוחים ואסטטיים. – תודה.

כיום מגיעים לבית העובד בממוצע 12 חברים וחברות מדי יום ובמהלך כל השבוע מגיעים 23 חברים וחברות. נדמה שהקירות שלנו גמישים וכל מי שרוצה מוצא אצלנו מקום.

ישנם מספר חברים וחברות המהווים את הגרעין הקשה והקבוע, כמעט לא משנה מה קורה הם מגיעים, פותחים את הדלת בבוקר, יושבים במקומם הקבוע ומתחילים את יום העבודה.

אחרי כוס קפה של בוקר, מקשיבים ליומן הבוקר רשת ב'. בשעה 08:00 יושבים לאכול א. בוקר יחד וחוזרים לעבוד.

ברקע כל הזמן מוזיקה מהיטויב לרמקולים מעולים.

מוזיקה קלאסית-קלה, שנות ה-60 אבל בעיקר ישראלית. אפשר לבחור כל סוג והמחשב ממלא אחר משאלותינו.

בשעה 10:00, אחרי החדשות, יושבים לשתות קפה או תה עוגיות מתוקות ומלוחות ומשוחחים על מה שקורה ועל מה שהיה וגם קצת על מה שיהיה.

חוזרים לשולחנות העבודה וממשיכים, שוב מוזיקה ודיבורים. העיקר שאנחנו ביחד מעבירים זמן איכותי עד ארוחת הצהריים.

השנה נראה שנעבור את רף ה-50 טון חומר למחזור.

העסק שלנו מקבל שוליים של לוחות פלסטיק מצופים פוליאיתילן, אנחנו מקלפים אותו מהפלסטיק ומחזירים למפעל חומר שנגרס וחוזר לשימוש ובכך אנחנו חוסכים הרבה הרבה כסף למפעל שלנו.

לרוב העבודה נוחה, לפעמים קצת מאתגרת, תמיד מתגברים על הכל ביחד. הרבה תודות אנחנו חייבים למשה קמחי, שהיה איש הקשר שלנו לספקי העבודה – ח.ל.ם. כל בוקר מגיע קמחי לראות מה שלומנו, האם יש מיכלים לקחת למפעל ומיכלים להביא לנו לעבודה, מתכבד בעוגית, היום יכול לפעול בבטחה ובנחת והתוצאות בהתאם.

המקום בהחלט ממלא את ייעודו, יש לחברים ולחברות מבוגרים יותר או פחות, מקום עבודה פרודוקטיבי נעים ומזמין להגיע אליו, להיות מספר שעות ביחד, קריר בקיץ חמים בחורף. מה עוד אפשר לבקש?

בנוסף אנחנו מוסרים עבודה לחברים וחברות לביתם, במידה שיש קושי להגיע לבית העובד. אז כולכם מוזמנים, דלתנו פתוחה וגמישה.

טלי גורן-ספיר – מנהלת בית העובד

ובהמשך, לרווחת חברי הקיבוץ כולו.

* קלטנו שני אנשי צוות רב מקצועי – מרפאה בעיסוק ופיזיותרפיסט

ליאת פרידלנד-ציון, מכפר תבור, בעלת נסיון רב בגריאטריה ובשיקום, מבצעת הערכות קוגניטיביות ועובדת בשיטת פוירשטיין. רני ויינר - פיזיותרפיסט. במקור מקיבוץ שדה נחום, המתגורר בגזית בשכירות עם אשתו.

יש לציון כי במידה וחבר זקוק לטיפול פיזיותרפי, ניתן לברר עם אירנה במרפאה האם ניתן לקבל טיפולים אלה בגזית, ע"י רני, במסגרת ביטוח "דקלה".

אלה הרשקוביץ

בית היוצר:

בחודש מאי האחרון לאחר 15 שנה שבית היוצר עסק רק ביצירה נכנסנו לתחום נוסף פעילות העשרה לשעות הפנאי בגיל השלישי. או במילים אחרות - המועדון המועשר.

המועדון המועשר הוא פרויקט משותף של גזית ועין דור ביוזמתה ובתמיכתה של המועצה.

המועדון מיועד לאנשים עצמאיים בגיל השלישי המעוניינים להרחיב את הדעת ולהפעיל את הגוף.

אנו משתדלים לתת מגוון מספק של הרצאות והפעלות. המפגשים נערכים בבית היוצר המשנה את פניו שלוש פעמים בשבוע (כולל פעם אחת בשעות אחה"צ לבקשת ה"פנסיונרים הצעירים").

כיום משתתפים 37 חברים מגזית ו-3 מעין דור. הפעילויות המתקיימות עכשיו הן: יוגה, פלדנקרייז, מוזיקה, תזונה ואורח חיים בריא, שיפור תפקודי המוח, אקטואליה וספרות.

לפני כחודשיים החלנו את השיפוץ למבנה החדש של בית היוצר/ המועדון המועשר.

עם סיום השיפוץ נעמוד עם מבנה מחדש ומתאים לצרכינו בהווה ובעתיד.

בבית היוצר ממשיכים ליצור בשאר השבוע. בעונת החורף אנו מתרכזים במוצרי צריכה חורפיים כמו שמיות פליז, אפודות וכריות לחימום במיקרו. מוזמנים לבוא לקנות ולהתחמם.

בתחום הקרמיקה: יומיים בשבוע קלרה שורר מדריכה את העובדים לבית היוצר בבקרים ואחר הצהריים נותנת חוג לקהילה היוצרת שעובדת בשעות הבוקר.

כמו-כן ניתנים סדנאות יצירה לחברת הילדים בחופשים להנאתם ולהנאתנו.

בברכה,

רונית, עדנה, אילנה וקלרה

מרפאת שיניים:

אני מבקשת לשתף אתכם מה נעשה במרפאת השיניים בשנה החולפת:

אתחיל בצוות

החל מחודש פברואר החלה לעבוד אצלנו אלונה השיננית, בוגרת אוניברסיטת ת"א ובעלת ניסיון רב.

אלונה מבצעת טיפולים בהרדמה במידת הצורך. חשוב לציין שזה סוג טיפול אשר לא ניתן בכול מרפאה.

ממשיך לעבוד איתנו ד"ר צביקה תוהמי, רופא שיניים, העובד במקביל גם בבי"ח פוריה ובמרפאה בטבריה.

ממשיך לעבוד איתנו ד"ר שלומי קליימן כירורג מומחה, העובד במקביל בבי"ח איכילוב, ומבצע אצלנו ניתוחים.

ממשיך לעבוד איתנו ד"ר יוסי עבד, אורתודנט, העובד במקביל ב"הדסה" ובמרפאת פרטית בהרצליה ונותן שירות הן למבוגרים והן לילדים.

חשוב לנו להיות מעודכנים כל העת לגבי הנעשה בתחום רפואת השיניים ואנו מעניקים שרות איכותי וחדשני ללא מטרת רווח.

אנו מודעים לכך שקיימות פעמים בהן המלצות הצוות המקצועי אינן עולות בקנה אחד עם רצון החבר וזה בהחלט לגיטימי.

יחד עם זאת, חשוב לנו להדגיש שוב שאנו מחויבים למקצועיות ואיכות בטיפול ואף על פי ולמרות הכול, צריך לזכור כי גם הטכנולוגיה המתקדמת ביותר אינה יכולה לנצח את הטבע.

אני מקפידה להזמין אתכם לבדיקות וטיפולי שיננית באופן שגרתי. יחד עם זאת אני רק בן אדם וניתן לפנות אלי בכל עת.

לסיכום חשוב לי שמרפאת השיניים תשמור על רמת מקצועיות גבוהה של הצוות, מתן טיפולים איכותיים, תוך התעדכנות ברפואה העכשווית וניהול תקציב באופן נכון ומאוזן, דבר שאינו ברור מאליו. אלה בונדר.

נווה גזית:

בסוף החודש אציין שנה לכניסתי לתפקיד וזה אכן זמן מתאים לעצירה ומבט על מה שנעשה ועל המשך הדרך. העצירה בשגרה השוטפת מאפשרת לראות את העשייה הרבה בשנה החולפת:

* הבית מלא במשך תקופה רצופה, וכיום מתגוררים בו 9 חברים והורי חברים ו-3 דיירים חיצוניים. הדיירים ובני משפחותיהם מעריכים ומוקירים את הצוות ואת הטיפול.

זכינו למחווה יוצאת דופן ממשפחת שדמון, לזכרה של יהודית ז"ל, שבחרה להודות לצוות העובדים במילים חמות, ארוחה מפנקת והרצאה מקצועית ומרתקת של ד"ר רון צבר בנושא הטיפול הפליאטיבי.

* הבית מאוכלס במלואו ולכך משמעות כלכלית. ניתן לראות מגמה נמשכת של שיפור בתוצאות הכלכליות של נווה גזית והיא ביטוי למאמץ המתמיד שלי ושל הצוות לשמור על התקציב ולתת שירות ראוי ומקצועי.

* אנו ממשיכים בהתאמת הבית לדרישות משרד הבריאות ובימים אלה מתבצע שיפוץ ובניית חדר פיזיותרפיה לטובת הדיירים

חברים יקרים, אני שמחה לסכם שנה ולשתף אתכם:

בחודש שעבר מלאה שנה להיותי בתפקיד. התפקיד מורכב ומעניין. הכרתי חלק מכם באופן אישי וחלק יותר מרחוק. אני מודה לכם שנתתם לי את הזמן להסתגל, להבין, ללמוד, לטעות ולתקן. אני מבקשת לחזור ולומר שאני כאן בשבילכם ובמידה ואתם זקוקים לי – תרגישו בנוח לפנות אליי.

מעט על השנה שחלפה:

* מורן פרג' סיימה את תפקידה כמקשרת העובדים הזרים והחליפה אותה דבי שורצר. אני מבקשת להודות למורן על המסירות, החום והאיכפתיות שהעניקה לעובדים ומאחלת לה בהצלחה בהמשך.

* לימור הרשקוביץ סיימה בימים אלה את תפקידה כמרכזת תחום המשפטיים ומחליפה אותה נילי כהן. אני מבקשת להודות ללימור על השנים בהן עשתה את התפקיד במסירות.

* "שורש" – בעקבות פנייה של סמנכ"ל "שורש", מר דוד וידר, לגבי אופן החיגוי הנכון והיעיל ביותר למוקד, בימים אלה יחולקו לתאי הדואר מכתבים ומגנט אותו תוכלו לשים על המקרר עם מספרי הטלפון המעודכנים של מוקד "שורש". אנא שימו לב להבדיל בין חיגוי מהבית לחיגוי מהטלפון הנייד.

* ביטוח "דקלה" – בני/בנות זוג של חברים, המתגוררים באופן קבוע בגזית ומעוניינים להצטרף לביטוח "דקלה" יכולים לפנות אל אירנה, המזכירה הרפואית.

* עובדים זרים – מספר העובדים הזרים בגזית הולך וגדל. שירות זה מאפשר לחבר להישאר בביתו ולקבל את השירות המיטבי ביותר במסגרת זו. מידי פעם בפעם נשלחים עדכונים לחברים ולבני המשפחה לגבי נהלים. אנא קיראו אותם על מנת שתמנענה אי הבנות ואי נעימויות.

* ניצולי שואה – הכנסנו לקיבוץ פסיכותרפיוטית מטעם ארגון "עמך" על מנת לתמוך ולהקל (עד כמה שניתן) על ניצולי השואה. חבר המעוניין להיפגש עמה מוזמן לפנות אליי או אל ברכה סלע.

* בקרוב תתקיים הרצאה שתועבר ע"י עו"ד המתמחה בנושא זקנה (אך לא רק) בנושאי: ייפוי כוח רפואי, צוואות, ירושות ועוד. ההרצאה תהיה פתוחה לקהל הרחב ואשמח אם תבואו לשמוע ולהשמיע. תודה לכרמית שסייעה בנושא.

* ליאת, העובדת הסוציאלית של הקיבוץ מטעם המועצה, נמצאת פה אחת לשבוע. חבר המעוניין להיפגש עמה מוזמן ליצור קשר עם אביבה דימשיטין, עם דבורה או איתי על מנת לתאם פגישה.

* בחודשים האחרונים צוות מהרווחה נפגש בקביעות עם צוות מהחינוך על מנת להגביר את שיתוף הפעולה בנושאים המשותפים.

* ועדות רווחה ובריאות משתדלות מאד לאתר חברים הזקוקים לעזרה ואנו מנסים להתאימה עפ"י צרכי החבר ויכולת הקהילה. לצערי, לא תמיד אנחנו יודעים על כולם. אני פונה אליכם ומבקשת שבמידה ואתם מזדהים קושי או צורך אצל חבר אנא פנו אל מישהו מחברי הועדה על מנת שנוכל לסייע במה שניתן.

אני מבקשת להודות מקרב לב לכל הצוות המסור והאכפתי, העושה כה רבות למען החברים ונמצא שם גם בשבילי.

ותודה מיוחדת גם לרחלי ולעמרי.

משה רותם:

במודל גזית 2015, למה הוא טוב לגזית. לקראת אישור "מודל גזית 2008" ועל רקע מחלוקת חריפה בין התומכים למתנגדים לשינויים המוצעים יצאתי בקריאה להתלכד סביב המאחד. לנוכח העימות החריף בין התומכים לבין המסתייגים או מתנגדים התפתח שיח שבצד גילויי רצון כן להבין ולהשתכנע היו תופעות של התנגדות "עקרונית" למוצע. המציאות מוכיחה שציבור החברים הטמיע את המודל ואורח חיינו מתנהל לשביעות רצון כללית. עד כדי כך שהיום נשמעת לא פעם הטענה ש"טוב לנו ככה" ואיננו זקוקים לשינוי כלשהו. אך מאידך הקיבוץ החליט לבחון נושאים: ההתפרנסות, הצטמקות והזדקנות הקהילה, שיוך נכסים, ושיוך דירות. היה הכרח לערוך בחינה מחודשת של אותם נושאים, ולנסות לעשות סדר בהם, ולתת להם פתרון ענייני. בהקשר להתפרנסות אומר בפשטות שהקיבוץ לא מתחלק לטובים ורעים. כמעט כל אחד עובר תקופה של חולשות והתגברות על בעיותיו. השאלה המתמדת בפניו עומד האדם היא כיצד גובר הכוח על הרפיון. הדבר הזה נתון ברצונו ובידיו של כל חבר. נעשה מאמץ פרטני לעזור לחברים הזקוקים להתחזק בתחום זה. מאז המודל 2008 הקיבוץ ירד כמעט בחמישים חברים. עובדה זו הבליטה את ההכרח לטפל בסוגית הקליטה. נכון יהיה לקבוע שהודות למעמדנו הכלכלי ראוי שנקוט בגישה נדיבה בכל מה שכרוך לקבלת חברים חדשים לחברות, הענקת מעמד חברות שווה לכל הנקלטים. לפתוח את הוותק ולהפוך אותו לגורם דינמי עבור כולם, באופן כזה שהוותק של הצעירים יתעדכן ויהיו זכאים על פיו למענק שיחולק מפירות הנכסים. בנוסף מצטרף ביצוע הלכה למעשה של שיוך הדירות בגזית. כאשר שאלת אופן ביצוע בפועל של האיזונים תהיה מופקדת בידי הנהגת הקיבוץ. באותו הקשר הבנים שלנו יהיו פטורים בגין הוצאות הבניה שלהם ובכך אנו מחזקים את היכולת של שילוב בנינו. בפילוח הנטל המוטל על המשפחה בקיבוץ הגענו למסקנה ששכבת הצעירים היא זאת שנושאת בעומס הוצאות החינוך של הדור הבא. ולכן בנינו מדרג סבסוד שבתחום החינוך מגיע ל-70%.

מאחר וחלק - אמנם לא גדול - של חברי קיבוץ נקלטו בגיל מבוגר, פעלנו להבטיח להם רשת ביטחון פנסיונית. להבדיל מה האווירה הלוחמנית שהייתה ערב הכרעה על מודל 2008 אני שומע הסתייגויות הממוקדות בתחומים השונים המעיקים במיוחד על חברים מסוימים. עצם העניין שיכולים למצוא מענה למכלול שאלות היסוד נותן בסיס להאמין שהציבור יתייצב מאחורי הפרח החדש. במשך חודשים ארוכים מעל חמישים חברים התכנסו דנו, חקרו, התדיינו, במטרה לנסות ולבנות דרך לפתרון בעיות

והונכתי, לכן חיים בקיבוץ שיתופי היו מימוש חלום. ב 2008 רוב חברי הקיבוץ החליט במסגרת של מודל גזית, על קשר בין תרומה לתמורה. האכזבה והשבר שלי היו קשים ומעיקים. זה היה רצון הרוב (ועוד מיוחס), לכן בלית ברירה קיבלתי את הדין, התרגלתי ולמה לא? גם נהייתי מהתקציב המשופר. בשנת 2013, הוצגו לפני הקיבוץ שתי הצעות להמשך הדרך: מודל גזית משופר, שכלל תיקונים ושיפורים במודל הקיים ומודל התפרנסות המבוסס על משכורות החברים, דומה לזה שהתקבל כמה חודשים לפני זה בקיבוץ כפר מסריק. תמכתי במודל המשופר וחשבתי שיש מקום לתקן בו את הבעיות ולחזק את מרכיב השיתוף תוך מתן דגש חזק על נושא הקליטה. הקיבוץ אמר את דברו ובהצבעה ותמך בצורה חד משמעית במודל השינוי (95%).

קיבוץ, לדעתי, אינו מדינה ואין בו מקום למחנאות אלא רק להסכמות תוך ויתורים ופשרות.

הצטרפתי לצוות ההיגוי תוך שכנוע עצמי (לא פשוט) שאם זה מה שהרוב רוצה אז יש לבנות מודל מיטבי בגבולות החדשים של המגרש.

תהליך בניית המודל החדש היה מורכב ולפעמים גם כואב. התוצאה, לדעתי, מלאכת מחשבת המקיפה תחומים מרכזיים של חיינו (קליטה, שיוך נכסים, שיוך דירות, פנסיה, התפרנסות) תוך שמירה על עקרונות מרכזיים של שיתוף ועזרה הדדית, כאשר נלקחו בחשבון ותוקנו סעיפים על פי הערות והצעות שהועלו ע"י החברים בפורומים השונים.

אז יכול להיות שהחלום (האוטופי?) שלי לא התגשם עד הסוף ובמקום זאת נבנה כאן יישוב המבוסס על רמה גבוהה של שיתוף, עזרה הדדית, בטחון סוציאלי וכלכלי.

בן שוורצר:

חברים שלום, רציתי לשתף אתכם באופן בו אני חווה את התהליך והשינוי המוצע.

מזה כשש שנים שאני חי בגזית יחד עם דבי - אשתי, ומנהל תא משפחתי מיוחד בו אני חי כחבר קיבוץ ואשתי תושבת. מדובר באילוף שנוצר בשל המודל הנוכחי והדבר מקשה עלינו מאוד להתנהל בתא המשפחתי ובהתחשבות המתמדת עם הקיבוץ. חשוב לי להסדיר את האפשרות לקלוט את אשתי ולאפשר לחברים אחרים במצב דומה לקבל החלטה זהה.

יותר מכך חשוב לי למצוא את הדרך לקלוט משפחות צעירות נוספות בגזית כשותפות מלאות שלנו במחויבויות ובזכויות בקיבוץ, וזאת כדי לקיים את הקיבוץ ולאפשר לו להתפתח ולגדול למען העתיד וההמשכיות של כולנו.

בנוסף, המודל החדש מגדיל עבורי את החופש הכלכלי ומאפשר לי להגדיל את ההתפרנסות שלי, כשלצידה גם תהיה תמורה מתאימה בתקציבי האיש.

לתפיסתי קיבוץ, כמו כל ארגון חי ותוסס, חייב להיות גם דינמי ובעל יכולת לשנות ולהתאים עצמו למציאות בה הוא נמצא במטרה לשרת את החברים החיים בו.

מאחל לכולנו בהצלחה עם שינויים חיוביים.

מודל גזית החדש - רגע לפני ההצבעה

• חברי צוות ההיגוי

נועה דוד:

מודל גזית חדש

בסיומה של שנת 2015 מגיע לסימום תהליך ארוך ומורכב שהחל בבחינת מודל גזית 2008, עבר דרך בחינת הערכים שלנו, מה רוצים לשמר ומה רוצים לשנות ולשפר, והמשיך בבניית מודל גזית חדש.

היה זה רצף תהליכי שנמשך קרוב לשלוש שנים אותו הובילו חברים שלקחו חלק בצוותים שונים, בלמידה, בדיקה, סיכומים, דיונים ושוב התלבטויות וגיבוש נוהלים.

הפרי של עבודה זו הוא הפרח החדש שנוצר בדמות חוברת ההסכמות החדשה – מודל גזית חדש.

תהליך זה אינו מובן מאליו והוא דרש רצון, אכפתיות ומשאבי זמן ואנרגיה מחברים רבים שראו עצמם רתומים לתהליך ומחויבים אליו. במקביל נדרשנו כולנו, ציבור החברים, לשמוע, להיפתח, לחשוב, להציע ולהשמיע כדי להבטיח עד כמה שניתן את המקום של כולנו, כל אחד/ת והקול שלו/ה בתוך הפאזל הגדול שמתהווה.

אחד החוזקות של גזית, לדעתי, הוא בתחושת היחד הקהילתי, התומך והחם.

לכידות זו נותנת כוח ומשרה ביטחון. הצמיחה וההתחדשות שלנו כקהילה תלויה במידה רבה בתרבות השיח שלנו, בהידברות ובשיתוף הפעולה בינינו.

בתהליך גיבוש המודל החדש נעשה ניסיון מתמיד לחבר את כל הקולות, וללכת על גם וגם.

לגבש טיוטה ובו בזמן לשנות אותה בהתאם לשאלות והשגות שהגיעו מחברים. כמעט בהתקשות סיזיפית של ממש נמצא צוות ההיגוי יושב שוב ושוב על סעיפים שונים בהתאם לקולות שהגיעו מהציבור בניסיון לערוך עוד שינוי מבלי לגרום לחולשה במבנה ההולך ומתהווה.

החזרה שוב ושוב במהלך הזמן על ההסכמים השונים בנפרד, ואח"כ שוב כחלק מהפרח השלם, גרמה ל"עירבול" מחדש, שהביא להצפה של הערות והארות נוספים, שהביא למאמץ חשיבתי נוסף, גם במקומות בהם נראה היה כי מוצה הנושא עד תם.

העיסוק בבניית המודל הרחיבה את נקודת מבטי לגבי מקומם של קבוצות שונות בתוך הקיבוץ. חיפוש אחר מתן תשובות מתאימות למגוון הגילאים והצרכים השונים תוך מציאת שיווי משקל וראיית הפרט והכלל גם יחד, היוו אתגר לא פשוט עבור הצוות, ואני בתוכו.

אני מאמינה שמודל גזית החדש הנו ה"חליפה" המתאימה ביותר עבור גזית של היום - קיבוץ שרוצה בקליטה, צמיחה ושגשוג תוך שמירה על ערכות הדדיות ואחדות. אני גם יודעת שאין תחליף להסכמות, להידברות, ולאמונה שלנו בעצמנו כי הם שעושים את ההבדל בין תחושת הניכור לבין תחושת היחד וההמשכיות. מקווה שנצליח לשמור על הרקמה האנושית המאחדת והעדינה שלנו לאורך זמן.

מירטה לוי:

כמה הרהורים אישיים לפני ההצבעה על המודל. חברה שוויונית בה כל אחד תורם ומקבל לפי יכולתו וצרכיו (בלי ציניות) הייתה בשבילי הגשמה של אידאולוגיה עליה גדלתי

פנינו אל חברי צוות ההיגוי בבקשה לכתוב לעלון.

הבקשה היתה שהדברים יהיו מהזווית האישית של כל אחד מהם.

על התהליך שעברו, על תחושות שעלו במהלך הדרך, על מסר שחשוב להם להעביר לחברים, רגע לפני ההצבעה על מודל גזית החדש.

תודה לחברי הצוות שנענו לאתגר, ותודה לרבקה על המאמץ ושיתוף הפעולה.

רבקה וילנד:

תחושות מנוגדות מתרוצצות אצלי בימים אלה, מצד אחד כבר רוצה להיות ביום שאחרי ההחלטות (בתקווה שהמודל יתקבל) להתחיל לראות את יישום הדברים, את הסדרת הקרקע מול המנהל לטובת שיוך הדירות, את תנופת הקליטה וצמיחת הקיבוץ... מצד שני קשה להרפות מהרגע שלפני ההחלטות, מהניסיונות לשפר עוד פינה, לבדוק דברים שוב ושוב...

אבל אנחנו ביטוח האחרונה, בשעת בין הזמנים, עוד רגע זה יסתיים ואז מבחינתי יגיע הקושי הבא, להיפרד מהעשייה ובעיקר מהשותפים.

לא אכתוב הפעם בשיבחו של המודל (והוא משובח) אלא אנצל פינה זו להגיד כמה מילים על עבודת צוות ההיגוי מזווית הראיה שלי.

העבודה בצוות ההיגוי הפגישה אותי עם אנשים מצוינים מכל שכבות הקיבוץ – שקולים ואכפתיים שרוצים את טובת החברים והקיבוץ.

יחד עם אילן השותף המקצועי המביא ידע ופרספקטיבה הצוות עובד. הופך בדברים, שומע את הציבור, עושה איזונים ומהלטה להחלטה נבונה מודל שלם.

לצד צוות ההיגוי פועל צוות המנהלים המסור והמחויב של הקיבוץ שתפקידו להזין את צוות ההיגוי ולספק נתונים בנושאי השירותים המשותפים, בענייני כספים ומשאבי אנוש.

כמרכזת הצוות האחריות שלי היא ליצר אקלים מכבד כל דעה, המאפשר לאנשים להיות במקום הפרטי שלהם, של בני גילם, של גישתם ועם כל אלה להתחבר למשותף ולקדם עניין גדול יותר.

בחרתי כדרך - לשתף, ליצר אינטראקציה וחילופי דעות, לסמוך על השותפים וליהנות מהתהליך.

כמובן שלא הכל הולך על מי מנוחות בצוות גדול ומגוון ולפעמים הרוחות סוערות אבל התשומות שמביאים האנשים השונים - גבוהות וחשובות.

ככלל, אני מאמינה שהעבודה המשותפת, המחויבות והאחריות של רבים יוצרת כוח עצום, מנוף שאפשר להזיז איתו הרים.

ובסוף היום על הצוות ליצר את המוצר שהוטל עלינו - לגבש את ההסדרים של המודל החדש ולפעול עם הנהלת הקיבוץ לאישורו בקיבוץ.

אנחנו מתקרבים לסיים והתחושה טובה, עשינו ככל יכולתנו. אני מקווה שרוח השותפות והחברות בה אנו פועלים חדרה למודל, ולא במקרה - לצד חיזוק הקיבוץ ויצירת עוגנים לעתידו - העבודה שלנו ממוקדת באנשים, בחיפוש פתרונות שייצרו את ההסדרים הטובים ביותר לכל בית במשפחה הגדולה הנקראת גזית. שנצליח!

מהשבות להנוכה

• טלי גורן ספיר

שני שירי חנוכה מבטאים ערכים מנוגדים:

אנו נושאים לפידים עממי	מילים: אהרון זאב לחן: מרדכי זעירא
אנו נושאים לפידים כלילות אפלים. זרחים השבילים מתחת רגלינו ומי אשר לב לו הצמא לאור - ישא את עיניו ולבו אלינו לאור ויבוא! נס לא קרה לנו - פך שמן לא מצאנו. לעמק הלכנו, הקר עלינו, מעיינות האורות הגנוזים גלינו. נס לא קרה לנו - פך שמן לא מצאנו. בסלע תצבנו עד דם - ויהי אור!	הנרות הללו אנו מלקין, על הנפים ועל הנפלאות ועל התשועות ועל המלחמות, שעשית לאבותינו בנים הים בזמן הזה, על ידי פהגיד הקדושים. וכל שמונת ימי חנכה, הנרות הללו קדש הם, ואין לנו רשות להשתמש בהם, אלא לראותן בלבד, כדי להודות (ולהלל) לשם (י"א: לשם הגדול), על נסיה ועל ישועתה ועל נפלאותיה:

כמו הבילויים, ראשוני הציונות החלוצית, גם זאב ב"אנו נושאים לפידים" מעביר את מוקד ההתבוננות של היהודים ממנו (האדיר, הקדוש, הכל-יכול) אלינו. מגמת החילון העמוק של התרבות היהודית, עד כדי מרד מפורש בחוק הגולה ובאלוהי הגולה, ניכרת בבית השני המפורסם לא רק בהכרזה הפרובוקטיבית "נס לא קרה לנו". גם "ההרה עלינו" מתכתב עם הציוני המפורסם שלא "לעלות בהר" (כלומר: שלא לעלות לארץ ישראל טרם מועד הגאולה). אבל כשזאב אומר "לעמק הלכנו, ההרה עלינו" הוא לא רק מערער על האיסור לעלות בהר.

הוא גם הופך את "ההר" מסמל נורא למאפיין טופוגרפי קונקרטי של ארץ ישראל. ה"ויבוא" המייחל שבסוף השיר מזכיר לנו את ה"שיבוא" הרועם בעיקר האמונה השלושה-עשר של הרמב"ם ("אני מאמין בביאת המשיח..."). אלא שהדובר בשיר לא מחכה למשיח בן-דוד, שליח האל, שיחולל גאולה ניסית. הוא מחכה לאחיו האדם, הגואל הקונקרטי, שבבואו יצרך לפיד נוסף אל תהלוכת הפידים הנלחמת בחושך.

פרשנות של יפתח גולדמן ד"ר לפילוסופיה עוסק בהתפוררות החברה בישראל לקוח מתוך מפגש הלמידה המשותף

שהרי קהילה של פנסיונרים (ואפילו שהפנסיה שלנו טובה) לא תוכל לקיים את רמת החיים אליה התרגלנו בשנים האחרונות. בקיצור, מה שהיה הינו בר-חלוף ולא יהיה לאורך זמן, הסוף ידוע מראש אלא אם כן נעשה משהו בנידון. אם לא תהיה קליטה, בתי הילדים יתרוקנו, או שיתמלאו רק בילדים מבחוץ בעיקר. ראינו בעבר את המגמה הזו, וראינו גם את ההיפוך שהרחבת השורות יכולה לעשות. רק שאנו החלטנו שרוצים קליטה אחרת, של חברי קיבוץ, של שותפים מלאים לדרך. אנו בהחלט בצומת החלטה, ואסור להתמהמה. הפסדנו כבר מספיק זמן.

הצטרפתי לצוות המודל לפני כארבע שנים עם אג'נדה אחת עיקרית: לדאוג להמשכיות של הקיבוץ הזה, לקליטת בנינו וצעירים אחרים הרוצים בחיים בקהילה הדואגת לחבריה, קהילה השומרת את ערכי הליבה, קהילה בה עדין קיימת ערבות הדדית. קהילה כזו בימינו חייבת גם לתת לפרט ולמשפחה את חופש ההחלטה והאחריות העצמית שיאפשרו התפתחות אישית מצד אחד, וייתכנות כלכלית לאורך זמן מצד שני, תוך שמירה על עקרונות היסוד שהחברים קבעו בתחילת התהליך. אני ער לעובדה שקליטה יכולה להתבצע לחברות מלאה רק לאחר שמובטחות זכויותיהם של החברים הקיימים על ההון והרכוש הנצבר בעמל כפיהם לאורך שנים. בהיכרותי את המודל מקרוב אני בטוח שהגענו לפשרה הכי מוצלחת שקיבוץ גזית יכול היה לאחל לעצמו. אין דברים מושלמים, אבל כשאני שומע שלכל אחד משהו מהמודל לא מוצא חן, אני מבין שנעשתה עבודה טובה, ודאגנו לכל השכבות. ובעיקר, מערכת השריונים של ערכי הליבה תאפשר יציבות לאורך שנים. בהסתכלות על מה שקורה מסביב בתנועה הקיבוצית, שוב אני גאה על מה שעשינו, אנו צריכים רק להסתכל אל העתיד (הקרוב) בעיניים פקוחות לרווחה ולא לפחד לקחת את עצמנו בידים – עשינו את זה בעבר ונעשה את זה שוב כמו גדולים.

• ברכות לגיוס

לנוגה כהן ושחר מרקיאור.

מאחלים לכן שירות קל

נעים ומעניין

• ברכות לשחרור

לתום אברמוביץ ולשחף ספרן

השתלבות מהירה בחיים האזרחיים!

מודל גזית החדש - רגע לפני ההצבעה

• המשך

אם נחזור להתרגשות לקראת הכרעת הקיבוץ לאישור המודל, חשוב לי להוסיף כסיבה את האמונה במטרותיו, בהוגנותו המקסימלית, ובתוצאות החיוביות, שינבעו מקבלתו של מודל גזית החדש, להמשך קיומה של גזית כקהילה קיבוצית צומחת, קולטת ומתפתחת, עם ערכי ליבה שלוו וילוו אותה עוד להרבה שנים של שותפות, של סולידריות, של חברות ושל אחריות הדדית על המרקם האנושי החברתי והכלכלי.

ראול קולודנר:

קבוץ גזית תקוע בבזבז כבר שבע שנים. הבעיה שהבזבז הזה חם ונעים, ובעל טעם מתוק משכר, ולכן קשה להחליט לצאת ממנו. אתה מדבר עם החברים, ואומרים לך "מה רע לנו עכשיו?", וממש לא רע ... קבוץ גזית במצב טוב, יש רווחה כלכלית ומצב חברתי שפיר. הכל סבבה. ואז אני נזכר שבעצם המצב הזה הוא פרי של החלטותינו בעבר, החלטות שנראו מפחידות בזמן, אך תמיד הובילו את גזית לבצע שינויים בצורה אחראית תוך כדי דאגה לחבריו – לא משאירים אף אחד מאחור. כחלק מצוות שכלל יותר מ-50 חברים ועמל בארבע שנים האחרונות על המודל אני משוכנע מעבר לכל ספק שגם הפעם לא יהיה שונה, ואני גאה בקיבוץ שלי על העבודה שעשה לקראת השינוי.

הבעיה שאותם חברים ששואלים אותי "מה רע לנו עכשיו?" שוכחים שהשינוי הקודם היה מצוין ועשה טוב לקיבוץ ולחבריו, אך לא היה מושלם. אחד הנושאים המרכזיים שהטיפול בו לא הושלם היה נושא הקליטה: אנו לא קולטים חברים כבר שבע שנים. גרים אצלנו בני משפחה לא הוסדר בשנים האחרונות, והם "יושבים על הגדר". כמו כן, אנו כבר יודעים שלא מעט בני נוספים מוכנים לשקול לחזור הביתה אם זה רק יהיה אפשרי, בעיקר במודל אטרקטיבי. המשפחות של ההרחבה הדמוגרפית, שתורמים לנוף הקיבוצי הרבה מאוד ורק מראים לנו מה גידול דמוגרפי יכול לעשות לקיבוץ, נקלטו במודל שאנחנו לא מוכנים להרחיב. רוב חברי הקיבוץ הביעו את רצונם לקלוט לחברות מלאה, וגם הצוות משוכנע שזה מה שטוב לנו, מכל הבחינות.

נחזור לבזבז המפנק - הוא לא כל כך כזה, רק למראית עין: ממוצע גיל חברי הקיבוץ בגזית נמצא כבר בעשור השישי. בעוד שנים מעטות (בערך אותו הזמן שלקח לצוות לבחון מודל חדש ולהכין אותו להחלטת הקיבוץ) הרוב המוחלט של חברי הקיבוץ יהיו פנסיונרים. אז, על מנת להמשיך לקיים את חיינו ברמה הנוכחית, נצטרך להקדיש את המשאבים שאנו מחלקים היום כ"בונוסים",

שהיו צוואר בקבוק להתפתחותנו.

אינני מציין זאת כי מגיע להם לקבל "פרס" על כך אך כן מותר וראוי להתברך בכך שלקיבוץ יש לו לא רק יכולת ניהולית בתחום הכלכלי אלא מסוגל לעמוד באתגרים, ובכבוד בבעיות חברה. אחרי יותר משישים שנה אני לא מתגעגע ל"קיבוץ שהיה פעם". גם אז לא היה שוויון מלא בין החברים וכיום – בקיבוץ הרב דורי- הדאגה העיקרית היא לגבש ולבצר אורח חיים של חברה סולידרית, החייה בהרמוניה, פתוחה לשינויים הנדרשים על מנת להבטיח עתיד מעודכן ומשגשג לקיבוץ גזית

אני מצפה להערכה עניינית למודל המוצע.

אסתר לבנון - מורדוך:

למה לי מודל עכשיו?

עכשיו, כאשר מתקרב רגע האמת של הצבעה בקלפי בנושא המודל, המתח וההתרגשות עולים, אצלי לפחות. אני מניחה שכך הדבר גם אצל עוד הרבה מהחברים והחברות (והיו סביב 50) שעסקו בצוותים הרבים בהכנת ההסדרים המפורטים ובשילובם לרקמה אחת מורכבת של קשרי גומלין. במחשבה על הפן האישי, שלי ושל אחרים, כמי ששותפה לתהליך מתחילתו, מתבקשת שאלה:

האם המתח וההתרגשות נובעים מאגו, מחרדה לכישלון או מתקווה להצלחה, בשל ההשקעה האישית הרבה, בזמן, בלמידה, במחשבה, בהתלבטויות, בוויכוחים, בכתיבה?

או שמא (וזו התשובה שאותה אני חשה בליבי כנכונה) בשל אמונה עמוקה מאד מאד, במודל המוצע לחברים ולחברות. לתחושת, ולמיטב הכרתי, זהו מודל שעוצב במיוחד לגזית. זה מודל המתבסס על נתוני הממצאים שעלו כאשר בחנו את המודל הקיים.

הוא מתבסס על רצונם הקולקטיבי של החברים והחברות כפי שבא לביטוי בשולחנות העגולים לפני מספר שנים וכפי שקיבל חותם בקלפי של בחירה, אחרי שיחת קיבוץ, במנדט לקפיצת מדרגה לבחינה ולבנייה של מודל גזית החדש.

אציין נקודה נוספת, שעבורי, אישית, היא משמעותית ביותר וחתרתי אליה בכל המהלכים שלהם הייתי שותפה, גם בעבר. המודל מתבסס אמנם על הרבה עבודת הכנה של הצוותים השונים, אך גם, ובעיקר, על שיתוף נרחב של החברים והחברות בשיחות פתוחות, בהן נשמעו דעות והשגות אשר בהמשך, בפגישות צוותים מחודשות, נלקחו בחשבון וככל הניתן שולבו במודל.

מבחינה זו, זו הדמוקרטיה הקיבוצית במיטבה, שעבורי היא עילה ראשית לחיי כאן. נכון שהיו חברים וחברות שלא השתתפו, והסתפקו אולי בצפייה בלבד, או בשיחות חצר חלקיות, ויתכן שיש מי שבחרו להתעלם, כי אולי קבעו דעה נחרצת מראש, וזו זכותם, אך בכל זאת האפשרות להשתתפות פתוחה, מירבית ומיטבית ניתנה לציבור וזה עיקר חשוב בעיני.

החיים זה כן קיבוץ-ילד ריטלין

• יונתן קנסקיביץ

איור: משה ק.

העירום רוכב שנית בלחץ ההמון". עברו כמה שבועות והגיע היום שעידן חיכה לו זמן רב. משחק ראשון בטורניר הקט-רגל הבין כיתתי של המוסד החינוכי. ה"בניקים: קבוצת "שדות" מול הזיזי"ניקים: קבוצת "הכותנה" (ז) שזה עתה עלתה למוסד והשתתפה לראשונה בטורניר. זו הייתה הפעם הראשונה של עידן כשוער במעמד שכזה. עד אז היה מזנק באקרובטיות בדשא שליד הכיתה והנה הוא הולך בדרכו של אביו שהיה השוער בנבחרת של הקיבוץ וגם ישב בקהל עם חיוך גאה.

כמה שעות לפני כן ישב עידן מול שרה ובלע את הכדור כפי שעשה בכל יום בשבוע האחרון. "רק שתדעי לך שזה לא עובד בכלל". גיחך עידן תוך כדי שהוא בולע את הכדור ונועל את נעליו הכדורגל. "תן לזה זמן...", אמרה שרה, "בהצלחה במשחק היום, אתה בטח מממש מתרגש".

המשחק היה צמוד כנגד כל הסיכויים ועידן הצליח לעצור כמה שערים בטוחים לקול מחיאות הכפיים. במחצית הופיעה על לוח התוצאות התוצאה 0:0 ואבא של עידן אפילו התקרב אליו למגרש ונתן לו צ'פחה קטנה על הראש, "סחתיין ילד...סחתיין!". עידן היה מאושר כשהמחצית השנייה החלה והשוער של קבוצת "שדות" בעט בעיטה סתמית לכיוון שער. הוא התכונן טוב לקחת את הכדור ברגלו כשלפתע רעד חריף החל להשתלט על שריריו וסחרר את ראשו...עידן ניסה להתמקד בכדור שהחליק מתחת לרגלו ונכנס לשער. 1:0 ומיד אחריו 2:0, 3:0, 4:0, 5:0...10:0. שריקת הסיום גררה תפוצות קשות מצד חבריו לקבוצה. "זה לא מתאים לך!" צעקו עליו "ממתן אתה מפספס כאלה כדורים?". אך עידן שתק ורק הביט באביו מתרחק אל תוך החושך.

"זה דפק את הכול!!!" צרח עידן על שרה שעמדה מולו עם הכדור היומי. "שום דבר לא דפוק עידי...מתוק. דווקא המורים מבסוטים!! כולם אמרו שזה כאילו היית ילד אחר, עידן חדש". עידן התיישב על הכיסא ושפשף את עיניו הדומעות. "בטח שהם מבסוטים!!", כל הגוף שלי נדרס, אין לי כוח לצייר אפילו, רועדים לי השרירים, תראי!!!". עידן הרים את ידו לגובה עיניה של שרה והיא הביטה בהן בעצב. "בטח שאני ילד אחר..." הוסיף עידן למרר בבכי "אני ילד ריטלין". זו לא השיחה הראשונה שהיא ניהלה בנושא באותו השבוע. מאז פגישתה עם חנוך החלה הצפה ללא פיקוח של כדורי הריטלין ברחבי המוסד החינוכי. מסתבר שחנוך סיפר על הכדור למחנכות אחרות שנדלקו על הרעיון והפכו את הריטלין לפופולארי בן לילה. "זה כבר שבוע ככה!", מאז המשחק...ואני לא פותח בהרכב מחר..." עידן החל לבכות ושרה מיהרה לחבקו ולהכניס את הכדור לכיסה. "אל תיקח אותו היום, אני אנסה לפתור את זה".

"מה זאת אומרת צריך להפסיק?" שאל חנוך בעודו מתיישב בכיסאו ומוציא מהמגירה את כוס הזכוכית והקפה. שרה נשמה רגע ואספה את כל אומץ ליבה. "זה עושה רע לילדים, מרדים אותם, יש כאלו שאיבדו את התיאבון, שיש להם טיקים בלתי רצוניים. צריך להפסיק עם לפני שזה מחמיר, נמצא פתרון אחר, נהיה יצירתיים...". חנוך הביט בשרה בעצבים תוך כדי שהוא מנקה את הכוס באמצעות חולצתו. "שרה...החלטת לשגע אותי?", מה פתאום להפסיק! זה רק התחיל לתפוס...את יודעת שחשבתי להציע את זה למזכיר הקיבוץ, אולי יש חברים שצריכים את זה, זה פתרון נהדר. עכשיו תהיי מיידלע ותעשי לי קפה, אני רגע מתקשר לאישה לראות אם היא הסתדרה היום עם ההשכבה של הילד. לימדתי אותה כמה דברים שקיבוצניקים יודעים".

שרה עמדה במטבח הקטן של חדר הפגישות והביטה בכוס הזכוכית. היא הניחה שזו תהיה תשובתו אך באמת קיוותה שהיא תטעה. ברקע שמעה את "נביחותיו" של חנוך על אשתו. "מה זאת אומרת לקחת אותו הביתה? אז מה אם הוא בוכה!!!, את לא נורמלית!, תחזירי אותו מיד לבית ילדים". שרה הכניסה את ידה לכיסה והוציאה בעדינות את הכדור שעידן סירב לקחת מוקדם יותר באותו היום. שרה ידעה שהיא מסכנת את עצמה אך עתיד החינוך דחף אותה לפתוח את הכדור ולשפוך את תכולתו אל תחתית הכוס, אח"כ שפכה קפה שחור, מים רותחים וערבבה היטב. "בבקשה חנוך, עם המון אהבה" חייכה והניחה את כוס הקפה על השולחן.

"טוב, שיהיה לילה טוב שרה"ה" אמר חנוך. "לילה טוב..." ענתה שרה תוך כדי שהוציאה את אופניה ומתקן האופניים. "ודרך אגב...חנוך", פנתה אליו רגע לפני שיצאה לדרך, "שמתי לך ריטלין בקפה...תראה איך אתה מרגיש הלילה ומחר נדבר" אמרה ונסעה משם, משאירה את חנוך מאחור, המום מדבריה.בבוקר חנוך התקשר לשרה ופיטר אותה, בצהריים קבע פגישה עם כל המחנכות והפסיק את הזמנת הכדורים. רגע לפני שנכנסה למשרדו של סדרן העבודה הביטה שרה אל השמיים... לפתע הם היו נראים לה כמו מפה כחולה עם פרחים לבנים.

את הפוטנציאל הראשוני זיהתה שרה ביום בו עידן עף מהכיתה אחרי שצייר על התנ"ך קריקטורה של המורה לתנ"ך עירומה. כששאלה אותו למה עשה דבר כל כך חריג, הוא אמר שהוא אוהב לצייר קריקטורות ואוהב את המורה לתנ"ך, אז הוא שילב.

עד "מקרה עידן" שרה פעלה על פי הנחיית הקיבוץ ודבקה בשיטת הענישה הרגילה שקבעה ש: "מי שלא לומד, עובד". שיטה זו הקלה על המורים ועל סדרן העבודה גם יחד ואיפשרה גם קסמה ל-"גורם החריג" שמצא עצמו בטבע, על טרקטור ולא כלאו בכיתה סגורה.

"איך אמרת שקוראים לכדור הזה?" סיין חנוך, מנהל המוסד החינוכי "אופק", מתחת לשפמו. "ריטלין...קוראים לו ריטלין", ענתה לו שרה שהייתה זו שיזמה והקימה את "הועדה לטיפול בחריגים". שם יומרה לוועדה של שני אנשים בלבד. שרה הייתה המחנכת שכל הילדים אהבו וכול המורים שנאו. "שרת החינוך" היו קוראים לה מאחורי גבה, אלו שלא זכו כמוה בלימודים מחוץ לקיבוץ והסתפקו בהדבקת התואר "מורה" לשמם ללא תעודה או מסמך שמורה על כך. חנוך עיין בדפים שמולו במבט מרפרף והרים את מבטו המשועמם לכיוונה. "ותגיד...יש לו שימוש כבר בעסק?".

"איזה עסק?", שאלה שרה בתמיחה. "איזה עסק...היא שואלת...חינוך שרה! חינוך!". חנוך צעק ואז צחק ושתה שלוק מכוס הקפה השחור שהייתה מכינה לו בכל פגישת. "חינוך זה עסק! כמו כל דבר בחיים". היה אומר לה בעת שהייתה מגישה לו את הכוס בחיוך מאולץ.

"יש לך בכלל על מי לנסות את הריטלין הזה?" שאל חנוך בחוסר עניין גלוי תוך כדי שהוא מתרכז בטבילתה של עוגיית הפתי בר המסכנה בתוך הקפה השחור עד שהתפוררה פנימה. "זה לא לנסות...זה לטפל במשקול". ענתה שרה והוציאה מתוך הקלטר שלה עוד קבוצת דפים. "עידן...הוא לא מקשיב ולא מרכז בשיעורים, המורים מתלוננים עליו כל הזמן, בעבודה אומרים שהוא לא תורם והתחושה הכללית היא שזה או זה או לשלוח אותו ללמוד בבה"ס אחר. תראה חנוך, אנחנו לא רוצים שהוא ירגיש מחוץ לקבוצה, זה ייפגע בו".

"עידן? מה לו ולבעיות משמעת? אבא שלו שיחק איתי בנבחרת של הקיבוץ ולא עשה שום בעיות משמעת. מוזר. טוב, יש לך אישור. רק בואי נמהר כי יש לי תורנות חליבה עוד מעט ואני צריך לקפוץ לפני זה הביתה לקחת את הילד לבית ילדים. הוא עושה בעיות בזמן האחרון ושושי רכה מידי אתו. היא לא מבינה שקיבוץ זה קיבוץ והיא עם החינוך העירוני שלה עוד עלולה לדפוק אותו".

עידן הביט בכדור שהיה מונח על כף ידה של שרה ושלף את מחברת הציור, רושם את שם הכדור: "ר-ט-ל-י-ן". "ריטלין?? נשמע כמו שם של גז...מה זה? מה זה עושה?" הוא שאל בחיוך בעודו פונה לצייר עוד ציור של המורה לתנ"ך, הפעם לבושה. "אני מבקשת שתיקח את זה, זה משהו חדש... יעזור לך". שרה הניחה על השולחן כוס מים. "תשתה! זה קיבל את כל האישורים שצריך, זה או זה או שניאלץ לחשוב על אופציה מחוץ לקיבוץ. "מחוץ לקיבוץ?, מה זאת אומרת?". עידן הפסיק לחייך. "תראה איזה יופי!! כבר אתה מקשיב. עידן...אתה כבר בן 13 וילד גדול, אני חושבת שאתה מבין טוב מאוד מה זאת אומרת מחוץ לקיבוץ, אז אני מבקשת ממך לסמוך עליי". עידן הביט בה בחשש ומיד אחר כך הביט בכדור, "טוב".

עידן היה מקובל בכיתה "הכותנה" בזכות היותו שוער נפלא וצייר מחונן. ילד בלונדיני, אתלט ויפה שכולם אהבו לאהוב. אבל לעידן הייתה בעיה שמאז ומתמיד הפריעה לו במסגרת הקבוצתית. בעיה שממנה סבל לא מעט מהיום בו הוא זוכר את עצמו ובגינה היה נוסע לא פעם למרכז הטיפול "מציאות חדשה".

"הבן שלכם סובל מדמיון יתר" טען דוקטור שפיצבורגר מול הוריו של עידן שישבו צמודים על הספה הקטנה שבחדר הקטן. דוקטור שפיצבורגר היה הפסיכיאטר אליו נשלחו כל ילדי הקיבוץ החריגים ושמו פרש כנפיים בתנועה כולה. "הוא מפרז במחשבות לא מציאותיות ומדמיון מעבר לממוצע הנורמלי לגילו. ארצה לדבר עם המחנכת שלו". עידן האזין לנאמר מאחורי הדלת על ידי כוס קלקר חסרת תחתית שהניח עליה בשקט, טריק שלימד אותו סביו המנוח שבוע לפני שנפטר מדום לב בארוחת ערב שיש, בעודו אוכל פירה. בנסיעה האיטית בסיבובים היורדים מהמרכז הטיפולי עידן שתק והביט בנוף, מנסה להימנע ממחשבות דמיוניות. "וואו...השמיים נראים כמו מפה כחולה מלאה בפרחים לבנים...די!, זה סתם שמיים". חשב לעצמו עידן. הנסיעה הייתה ארוכה, שקטה ורק הרדיו ניגן את מאיר אריאל ששר: "המלך

קיר ה - 65 • תמר דרייבלט (קמינצ'יק)

חגיגות ה 65 לקיבוץ גזית כללו, בין היתר, טיול משפחות הכולל כתב חידה שכל תשובה בו היא חלק של פאזל שביחד ייצור תמונה המשקפת את העבר, את ההווה ואת העתיד שלנו כאן. משלא יצא הטיול אל הפועל החליטה ועדת התרבות להמשיך בפרויקט ולהעניק אותו כמתנה לקיבוץ לכבוד החג. כמעשה פאזל אמיתי, קלרה שורר ורונית דורון היו אמונות על הפרויקט: "המחשבה הייתה להקיף בתמונות עבר הווה ועתיד בקיבוץ על פני הענפים בקיבוץ, בשילוב טקסט שכתב אלון קריספין לחגיגות היובל.

הושקעה בבחירת התמונות והטקסט מחשבה ואהבה רבה". קלרה ורונית גאות מאוד בתוצר הסופי ומדגישות שללא העזרה והתמיכה של כולם זה לא היה קורה ועל כן זו הזדמנות להודות לכולם.

תודה לאלקה אשל על עבודת הארכיון, ולתורן בראל על ליקוט תמונות שצילמו צלמי המקום לאורך השנים.

תודה לאסף ליטווק על בחירת המיקום, על קיר חדר האוכל הפונה לדשא.

"המיקום מרכזי, נראה למרחוק ומשקף בדיוק את המרכזיות והקהילתיות".

אסף ליווה את הפרויקט לכל אורכו וצפוי בעתיד לשלב בו תאורה מתאימה.

תודה למיכאל ולצוות שלו אשר הפליאו ליישר את הקיר וזכו למחמאות רבות מטעם סטודיו עברי (שעובד בשיתוף פעולה עם בית היוצר לאורך שנים) שהיו אחראיים על הדפס האיכותי והדבקת הקרמיקה לקיר.

"היופי במבנה הזה של פאזל מאפשר לנו להוסיף את קורותינו גם בהמשך ולהציג את המורשת הגזיתאית לראווה בגאווה".

מוזמנים לעצור רגע, להסתכל, להיזכר, לחייך ואולי לספר למי שלא היה כאן מהתחלה...

טיול לשבת

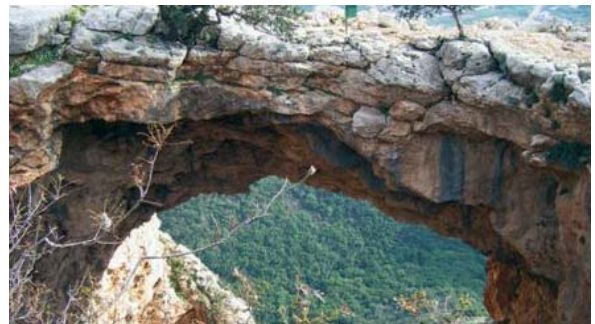
• אביבה ועמוס דימינשטיין

מערת קשת ומערת נמר

(לכבוד החנוכה ולזכר המכבים שנלחמו כמו נמרים עם הקשתות ביוונים)

שתי מערות בגליל המערבי כל כך קרובות וכל כך שונות. כביש הצפון לוקח אותנו לחוויה מיוחדת האהובה כמעט על כולם - ביקור במערות. הראשונה הנה מערה הנמצאת בשלבי חייה האחרונים, אחרי שמרבית המערה התמוטטה ונותרה לנו קשת מרשימה ליהנות ממנה. במערה השנייה, מערת נמר, נוכל להתענג על זחילה במערת נטיפים שמעטים גילו אותה קודם.

מערת קשת

מצומת בצת נפנה מזרחה לכביש 998. לאחר כמה קילומטרים נפנה שמאלה בדרך המפותלת והמרשימה העולה לקיבוץ אדמית כשפנינו מועדות למערת קשת. 300 מטר לפני הכניסה לקיבוץ לפי השילוט פונים ימינה לדרך עפר המובילה לחורבת אדמית.

פארק טיפוח קק"ל (waze:פארק אדמית – מערת קשת) שביל לא מסומן יוביל אותנו למערת קשת. אין מערה! הקשת נשארה אחרי שהמערה התמוטטה אגדה עממית על היווצרות המערה המיוחדת מספרת על חבורת שוודים, שמצאה את לחמה בשוד עוברי אורח שעברו בנחל בצת.

לילה אחד נגלה נביא לאחד השוודים והזהיר כי אם לא יחזרו למוטב, מרה תהיה אחריתם. בבוקר סיפר השווד החולמני לחבריו על החזון שחזה, וביקש מהם שיפסיקו לשדוד ויהפכו לחקלאים. השוודים לא השתכנעו, והם החליטו להיפטר ממנו. הם הבטיחו לו שרק ישדדו את השיירה הגדולה המתקרבת אליהם ואז יחדלו ממעשיהם הרעים. השוודים העמידו אותו כתצפיתן בראש מערת הקשת, שתקרתה הייתה אז שלמה, וחיכו להזדמנות הראשונה להשליך אותו משם לתהום. בדיוק אז מוטט האל הטוב את תקרת המערה על השוודים שעמדו עליה. רק במקום שבו עמד השווד הטוב נשארה התקרה, הלא היא הקשת הקיימת עד עצם היום הזה. 100 מטר משמאל למערת קשת נמצא מצפה אמיר נקודת תצפית שבה תמצאו אבן סימון והכוונה לכל כיווני הרוח. זהו מקום נהדר לתפוס פינה שקטה מול הנוף, לנשום עמוק וליהנות מהקסם של המקום. אפשר להמשיך לפי השילוט לחניה התחתונה על הכביש העולה לאדמית (אם יש שני רכבים לפחות) או לחזור עם המכונית לחניה התחתונה: לפני תחילת הירידות המפותלות נראה רחבה קטנה בה ניתן להחנות את הרכב בצדו של הנהיג העולה.

מערת נמר

מערת נמר היא מערה אליה נוכל להכנס ובה מסלול מעניין אם כי לא פשוט. לשם כך יש להביא פנסים. כ-30 מטרים במורד הכביש נראה מעבר בגדר הבטון שבצד הכביש. מעבר זה הוא תחילתו של שביל המסומן בצבע ירוק המוביל אותנו לנחל נמר ולמערת נמר. מערת נמר היא מערת נטיפים וכדי להכנס אליה תצטרכו פנסים (מומלץ להצטייד בפנסי ראש, כדי שהידיים יהיו פנויות), וגם קצת אומץ. הכניסה למערה לא נראית מרשימה ובקלות אפשר לעבור על פניה בקטעים מסוימים של המערה תצטרכו לזחול ולטפס בסולמות ולכן הכניסה למערה מתאימה רק לבעלי כושר מינימלי, ועשויה להקשות מעט על ילדים קטנים. לאחר מעבר משטח האבן בכניסה למערה נתחיל לרדת למטה וימינה עם מחזירי האור הלבנים. נמשיך איתם ונעבור מספר חדרים, תוך טיפוס על סולמות ומעבר במעברים צרים. לבסוף נגיע לחדר גדול עם נטיפים וזקיפים רבים. משם נמשיך מעלה, עם היתדות עד שנשוב לפתח המערה.

למה נחל נמר ומערת נמר

בעבר היו עדויות לכך שנמצאו כאן נמרים. אגדה אחת מספרת על בדואי שירד אל הנחל ונתקל בנמר זקן, תשוש וחסר שיניים ומוטיבציה, ובו במקום הרג אותו. סיפור אחר מדווח על קצין בריטי, חובב ציד, שהגיע אל הנחל בשנות שלטון המנדט הבריטי והרג כאן נמרה שבה נתקל. את הגור שליווה אותה הוא מסר לגן החיות התל-אביבי הישן. לאחר הביקור במערה נחזור בחזרה למכוניות הממתינות.

הטור של תמר • תמר דרייבלט (קמינצ'יק)

מבעד לעדשת המצלמה • צבי.ה

באחד מארוחות שישי האחרונות אצל הוריי, הנכדים (עשרה בלי עין הרע :-)) עשו רעש בחצר והשכן מהקומה השנייה נזף בהם מהחלון.

הם נכנסו הביתה קצת מבוהלים וקצת מצחקקים ואנחנו למור, רוחם אסרנו על המשחק המרעיש בחוץ ודרשנו שיכנסו פנימה. בדרך הביתה נזרקה הערה לחלל האוויר "נכון הכי טוב לגור בקיבוץ? אף אחד לא צועק עליך ואתה הרבה יותר חופשי". שלושתן יחד מצאו את היתרונות שבקיבוץ – אין הרבה מכוניות, מרשים לילדים להסתובב לבד, מכירים את כולם, אין זיהום אוויר ויש את הכולבו.

אכן טיעונים משכנעים הרי בדיוק בזכותם באנו לכאן. אבל גם קצת נחמץ לנו הלב.

עמית סיפר על הילדות בעיר, על הטיולים והביקורים במכון וייצמן ועל מידת החופש הלא מועטה שהייתה להם.

גם אני מיד שיתפתי בילדותי המופלאה, על החיים קרוב לים, על הדיונות, על השרביטנים ועל החופש הלא מועט שהיה לנו אז. לאט לאט הן שקעו בשינה בספסל האחורי ואני הבנתי שזה לא רק המקום בו גרנו, זו התקופה.

אי שם בסופה של המאה הקודמת היתה ילדות קסומה ורגועה אם קצת פחות סכנות וקצת פחות דאגות והרבה יותר אמונה בבני אדם.

ואולי זה רק עניין של נקודת מבט

"אי שם עמוק בתוך תוכנו

טמונים קולות וזכרונות

מראות רבים שכבר שכחנו

ספרי פלאים ומנגינות

עולם מופלא של ילדותנו

רדום בפנים בצל צלילים

איתנו הוא עד יום מותנו

חבוי בתוך תילי מילים". (אהוד מנור)

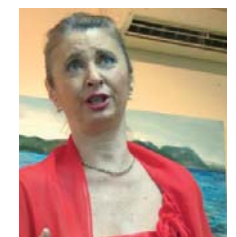
למה חנוכה זה חג לילדים?

1. כי אין חופש מהעבודה אבל יש חופש מבית הספר ומהגן. (ברכות למערכת החינוך הקיבוצית שמאפשרת לנו להתעלם מהעובדה הזו).

2. כי פעם קבלנו דמי חנוכה והיום אנחנו מחלקים אותם. בחנוכה ובכל השנה.

3. אש היא דבר מסוכן ולכן ילדים כל כך אוהבים לשחק בה ומכריחים אותנו לשתף פעולה.

4. חג שכולו טיגון בשמן עמוק מצריך סועדים שלא דופקים חשבון או לפחות לא מודעים עדיין לנזק.

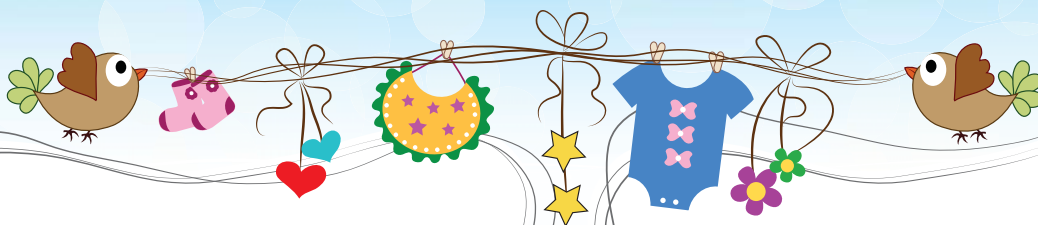
"שופרים כלים" עד 50% הנחה • "שופרים כלים" עד 50% הנחה •

כלים
בישול • אפייה • אירוח

חנות שנותנת השראה
רח' המלאכה 27 א.ת. עפולה, טל. 04-6402166

שופרים כלים עד 50% הנחה

פתוח א' ה' 10:00-19:00 רצוף, יום' 9:00-14:00
כלים באינטרנט kelimstore.co.il וגם בפייסבוק

**לדוד, מרטה וכל משפחת
כמכנל
מזל טוב עם הולדת
הנכדה**

אנה - בת לתמי ויריב

**לריטה, קרלוס וכל משפחת
פיצ'רסקי - גולד
מזל טוב עם הולדת
הנכדה**

רונה - לי - בת לדבי

חנוכה 2015

הפנינג מגוון ומרתק " בכוח המוח", משחקי חשיבה גדולים
לקטנים וגדולים, משימות מאתגרות ועוד מסממני החג. בחדר
האוכל, הורים וילדים.

10/12
יום חמישי
16:30

קבלת שבת במועדון.

להקת זקני הכפר במופע ישראלי סוחף, שיר רודף שיר, ואתם
שרים, רוקדים ונהנים. שבעה נגנים וזמרים על במה אחת, ערב
מלא באדרנלין. הישיבה סביב שולחנות עם נישנושים בירות
ועוד...הכניסה מגיל 18. בשעה 21:30 בחדר האוכל.

11/12
יום שישי
18:00

מפקד האש המסורתי שלנו בחסות נעורי גזית. בשעה 17:30
במתחם הסילו.

12/12
יום שבת
17:30

יריד "10" - כולם מוזמנים להיפטר מהספרים, משחקים, בגדים,
צעצועים ועוד... לארגן דוכן בחדר האוכל ולמכור או לתת והכל
בסכום של עד 10 ₪. הורים מוזמנים לעזור לילדים ברעיונות
יצירתיים. התארגנות בחדא עצמאית. המעוניינים להשתתף
מוזמנים ליידע אותי.

13/12
יום ראשון
16:30

בכל הפעילויות יודלקו נרות חנוכה